

Aina siellä, missä
jokin yhteisö elää
sovituksen käyteaineena
tässä suuressa yhteisössä,
kirkossa, muuttuu mahdoton
mahdolliseksi.

2 / 2012

Sinapinsiemen

Sinapinsiemen ry

Hallituksen puheenjohtaja
Leena Kairavuo
Koulukatu 14 A 28
20100 TURKU
Puh. 050-565 0493
Sähköp. leena.kairavuo@evl.fi

Sihtööri
Timo Ruotsalainen
Jäkäriläntie 8 C 15
00940 HELSINKI
Puh. 050-571 3223
Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi

Rahastonhoitaja
Terttu Lapinleimu
Sähköp. kassa@sinapinsiemen.fi

Kirjakauppavastaava
Riitta Heino

Ukinranta
Ruutanantie 10, 36200 KANGASALA
Puh. 045-266 0570 (varmimmin ti-pe klo 10-11)
Sähköp. ukinranta@sinapinsiemen.fi
Blogi: ukinranta.wordpress.com
Verkkosivu: www.sinapinsiemen.fi

Tilit
Sinapinsiemen ja Ukinranta: 800017-843759
viitenumero tukijoille 408, jäsenille 95442
Kirjakauppa: Sampo 800016-891015
Intian kummilapset: Nordea 218518-133440

Kannen kuva: Sabine Leutenegger

Tässä lehdessä

Pääkirjoitus: Taizé on jättänyt meihin jäljen.....	4
Taizé-yhteisön taustaa.....	5
Mitä Taizé minulle merkitsee?.....	7
Elämää Taizéssa – Taizé elämässäni	8
Tapahtui Taizéssa	11
Mietiskeltäväksi	13
Veli Roger – mystikko.....	14
Yhteyden kaipaus	18
Taizén musiikista	20
Permanentit kiersivät Suomea helmikuussa.....	21
Taizé Helsinki 2012 -tapahtuman informaatio- ja suunnittelutilaisuus.....	23
Stipendiaattimme Karong Thanghao Kom	24
Sinapinsiemenen kevätkokouksessa puhuttiin kummilapsityöstä	26
Tervetuloa Ukinrantaan!.....	29

Taizé on jättänyt meihin jäljen

Keskipäivän aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta. Luotijuna oli juuri pysähtynyt Mâcon-Lochéen asemalle. Nousimme junasta rinkkojen kanssa hikisinä ja janoisina. Pieni junaseisake keskellä Ranskan maaseutua näytti hiljaiselta Pariisin hälyn jälkeen. Takseja ei näkynyt ja seuraava bussi lähtisi vasta kahden tunnin kuluttua. Tilasimme ystäväni kanssa maitokahvit ja kiire, joka oli kiristänyt hartioita, alkoi helpottaa. Siesta oli hiljentänyt aseman ja me kävelimme pihan pienelle viheriölle ja otimme nokoset.

Ensimmäinen vierailuni Taizén yhteisöön jatkui bussilla läpi viinitarhojen, upeiden lintujen, valkoisten lehmien, hevosten ja unikopeltojen. Matkalla ohitimme myös Clunyn luostarialueen. Miten mielenkiintoista, että niin lähellä paikkaa, josta alkoi luostariuudistus, on ekumeeninen keskus, joka on ollut niin merkittävä hengellinen uudistaja ja yhdistäjä. Päivät Taizéssa jättivät lähtemättömän jäljen. Sovituksen kirkossa saattoi aistia tuhansien ihmisten katkeamattoman rukousketjun, joka on jatkunut vuodesta toiseen, maasta ja ihmisestä toiseen.

Rukoushetkien hiljaisuus vahvisti tunteen, että tämä aika ja ikuisuus ovat yhtä, niiden välillä ei ole rajaa. Yhteenkuuluvuuden tunne ja yhteisöllisyyden kokemus vahvistui selvimmin ehtoollispöydässä. Siellä me kaikki, erilaisista taustoista ja kulttuureista saapuneet, saimme levätä Jumalan rakkaudessa ja levossa.

Tämä lehden teemana on Taizé. Sinapinsiemen ry on alusta lähtien toiminut Taizén

hengessä. Anna-Maija Raittilan ja veli Rogerin tapaaminen 1970-luvun lopulla sekä vierailut Taizén yhteisöön liittivät meidät globaaliin elämäntapaliikkeeseen, osaksi laajempaa kirkollista liikehdintää.

Tulevana syksynä Taizén kansainvälinen tapaaminen järjestetään ensimmäistä kertaa Suomessa. Helsinkiin odotetaan 28.–30.9. toista tuhatta luottamuksen pyhiinvaeltajaa eri puolilta Baltiaa, Pohjoismaita sekä Venäjän lähialueilta yhdessä Taizén veljien kanssa rukoilemaan, laulamaan, keskustelemaan ja kohtaamaan. Päivien aikana on mahdollisuus osallistua rukoushetkiin eri kirkkoissa, syventää Raamatun tuntemusta, osallistua keskusteluryhmiin ja samalla tutustua muihin pyhiinvaeltajiin.

Uudessa testamentissa yhteisöllisyys on uskon ytimessä. Tätä yhteyttä nimitetään rakkaudeksi. Meille kristityille Jeesuksen risti on merkki rakkaudesta kaiken keskellä. Samalla se on kutsu tehdä totta tuosta rakkaudesta, konkreettisina tekoina lähimmäisen hyväksi. Oikeus ja kohtuus ovat tässä maailmassa aina ristin muotoisia.

*Kaiken rakkauden Jumala,
me haluaisimme kuunnella sinua,
kun kutsusi kaikkua syvyyksissämme:
”Menkää eteenpäin,
antakaa sielunne elää!”
(Veli Roger)*

*Kirjoittaja on Helsingin
Pakilan seurakuntapastori
ja Sinapinsiemen ry:n hallituksen jäsen.*

Taizé-yhteisön taustaa

Taizé-yhteisön perustaja Veli Roger Schutz (1915–2005) oli syntyjään sveitsiläinen. Hänen vanhempansa olivat molemmat protestantteja, joten Roger kasvoi protestanttisten arvojen ja ajatusmaailman ilmapiirissä. Veli Rogerin isä oli sveitsiläinen pastori ja hänen äitinsä syntyjään Ranskasta Burgundin alueelta. Rogerin perhe oli hyvin musikaalinen ja sen vaikutus on nähtävissä myös Taizé-yhteisössä, jossa on kehittynyt täysin omanlainen musiikkityyli. Köyhien auttaminen oli hänen perheenjäsenilleen tärkeää, ja sen vuoksi Rogerkin lähetettiin opiskeluaikana asumaan köyhän roomalais-katolisen lesken luokse, jolla oli useita lapsia. Leski madame Boleylta Roger sai lisätietoa katolisuudesta, johon hän oli tutustunut myös jo jonkin verran lapsuudessaan isoäitinsä

kautta, joka osallistui säännöllisesti katoliseen messuun ja ehtoolliseen. Myös hänen isänsä, reformoitu pastori, oli silloin tällöin käynyt katolisessa kirkossa rukoilemassa. Tällaisessa ilmapiirissä veli Roger oppi jo lapsuudessaan ajattelemaan yli tunnustuskuntarajojen.

Eläminen protestanttisten ja katolisten oppikäsitysten ristivedossa sai veli Rogerin myös epäilemään kristinuskoa. Tämä uskon kriisi johti lopulta kuitenkin haluun etsiä yhteyttä kristittyjen välillä. Vanhempiensa vaikutuksesta elämäänsä veli Roger on todennut: ”Ekumeeninen kutsumukseni on vanhempieni

avaramielisyyden ansiota”. Kuusitoistavuotiaana Roger sairasti pitkän toipumisprosessin vaatineen tuberkuloosin. Toipumisen aikana hän joutui viettämään paljon aikaa itseksensä. On todennäköistä, että tämä yksinäisyyden aika opetti hänelle hiljaisuuden ja mietiskelyn eli kontemplaation merkitystä.

Roger Schutz opiskeli teologiaa neljän vuoden ajan Lausannen ja Strasbourgin yliopistoissa ja toimi myös opiskelijayhdistyksen puheenjohtajana. Tässä työssä hänen prioriteettinaan oli Jumalan etsiminen rukouksen ja uskon keskeisten kysymysten avulla. Opiskelijayhdistyksen toiminnan kasvaessa siitä irtaantui pienempi ryhmä, joka kokoontui kuukausittain retriitteihin rukoilemaan hiljaisuudessa, meditoimaan

ja keskustelemaan. Tällainen Kristus-keskeinen toiminta vaikutti Rogeriin syvästi.

Samanaikaisesti Saksan ja Ranskan välillä oleva sotatila vaikutti ryhmän johtajan ajatteluun. Hän rukoili toistuvasti tilanteen ratkeamisen puolesta ja toivoi että heidän ryhmänsä, La Grande communauté, voisi olla jollain tavoin edistämässä sovutusta. Ryhmä halusi perustaa yhteisön, jossa he voisivat elää sovutusta todeksi työtä tehden ja hiljaisuudessa. Rogerille tällainen paikka alkoi hahmottua Ranskassa, joka kiehtoi häntä maana mahdollisesti äitinsä syntyperän vuoksi.

Rogerin sisäinen kutsu Ranskaan oli niin voimakas, että vaikka opiskelutovereista kukaan ei lopulta suostunut lähemmään yritykseen mukaan, hän lähti etsimään sopivaa taloa yhteisölle yksin. Vuonna 1940 pitkän etsinnän jälkeen Roger päätyi Taizén kukkuloille, Burgundiin. Sieltä hän sai ostettua suuren talon itselleen kahden auton hinnalla. Kylätiet olivat tuolloin surkeassa kunnossa ja asuintalot ympärillä pääasiassa tyhjillään. Paikka sijaiti lähellä Clunyn kuuluisaa keskiaikaista luostarialuetta. Se sijaiti myös niin sanotulla vapaa-alueella, joka ei ollut Saksan hallinnan alaisena. Siksi alueelle pakeni usein sotapakolaisia, jotka hakivat turvaa Rogerin talosta. Roger otti vastaan kaikki sotapakolaiset, joista hyvin monet olivat juutalaisia, ja antoi heille suojapaikan vähäisestä varallisuudestaan huolimatta.

Alusta lähtien Rogerin päivää rytmittivät kolme rukoushetkeä. Tuohon aikaan hän kirjoitti pamfletissaan: ”Anna joka päivä Jumalan sanan elvyttää työsi ja leposi: säilytä sisäinen hiljaisuus kaikissa asioissa ja niin sinä lepääät Kristuksessa: anna sielusi täyttyä autuuksista: ilosta, yksinkertai-

suudesta ja armosta.” Vuonna 1943 hän julkaisi kirjoituksen ja väitteli menestyksekkäästi käsityksestään kristillisestä yhteiselämästä. Sen innoittamana kolme miestä ilmoittivat haluavansa elää yhteisönä hänen kanssaan. Yhteiselämä edellytti päivittäistä työntekoa, rukousta, yhteisomaisuutta ja selibaattia.

Varsinainen yhteiselämä Taizéssa alkoi vuonna 1944, kun Ranska vapautui natsien alaisuudesta. Sodan vaikutukset näkyivät alueella pitkään. Veljet katsoivat tehtäväkseen elää todeksi evankeliumin sanaa: He halusivat olla sovituksen ja lähimmäisen rakkauden edistäjiä elinalueellaan. Tämän vuoksi he vierailivat saksalaisvankien luona ja saivat jopa kutsua näitä syömään luokseen. Yhteisö otti myös huomaansa sodan orvoksi jättämiä poikia, joista huolehtimaan saapui veli Rogerin sisko Geneviève.

Yhteisö eli omavaraintaloudessa ja siihen liittyi vuosien varrella uusia veljiä, jotka halusivat elää Kristus-keskeistä elämää. Vuonna 1949 veljet antoivat munkkilupauksen, joka perustui yhteisön sääntöön. Nämä seitsemän veljeä lupautuivat elämään muun muassa selibaatissa ja priorin alaisuudessa. Tuolloin priorin veli Roger. Lupauksen seurauksena syntynyt yhteisö oli ensimmäinen katolista luostariyhteisöä muistuttava veljestö reformoidussa kirkossa. Ekumenia oli alusta alkaen veljille merkittävää, ja veli Rogerin mukaan sovitus oli siinä keskeisintä. Yhteisön yhtenä päämäärätietoisena tavoitteenaan oli etsiä sovutusta katolisten ja protestanttien välillä. Päävi Johannes XXIII oli avoin veli Rogerin ajatuksille sovituksen merkityksestä kirkkojen välillä, ja heidän yhteydestään auke-

ni tie yhteistyöhön seuraavienkin paavien kanssa.

Vatikaanin II kirkolliskokous oli merkittävä suunnan näyttäjä katolisen kirkon ekumenialle, ja se vaikutti paitsi yleisesti kristittyyn maailmaan myös Taizéen. Nuoria alkoi tulla Taizén veljesyhteisön vierailuksi yhä enemmän ja enemmän. Alkuperäinen suunnitelma kahdentoista veljen yhteisöstä muuttui nuoria vastaanottavaksi veljestöksi. Jumalan suunnitelmat Taizé-yhteisön suhteen näyttivät olevan toiset, kuin veli Rogerin itsensä. Nuorten kasvava määrä pakotti yhteisön rakentamaan uuden suuremman kirkon vanhan pienen

romaanisen kirkon tilalle. Uusi kirkko vihittiin sovituksen ja rauhan paikaksi maan päällä. Nykyisin Taizéssa vierailee vuosittain kymmeniä tuhansia ihmisiä eri kirkkokunnista, jotka tulevat rukoilemaan yhdessä ja etsimään Jumalaa. Veli Rogerin Kristus-keskeisestä elämän etsinnästä syntyi yhteisö, josta kasvoi elinvoimainen ekumenian luoja ja yhteyden edistäjä kristittyjen ja kaikkien ihmisten välillä.

Kirjoittaja on teologian kandidaatti Itä-Suomen yliopistossa ja on tehnyt kandidaatin tutkielmansa veli Rogerin yhteys-käsityksestä.

TUULI TAMMINEN-SYRJÄLAHTI

Mitä Taizé minulle merkitsee?

Taizé on lähde, jolle olen saanut pysähtyä juomaan. Silti kaipaukseni kohde ei ole Taizé, vaan se tapa, millä kristillisyyttä siellä todeksi eletään. Kaipaan sen yksinkertaista elämää. Kaipaan viisautta, jonka valaisemana joku veljistä Taizén raamatututunnilla avaa ikkunoita arkielämään tuttujen raamatunkohtien kautta.

Muistelen hiljaisuutta, johon suuri tuhatpäinen ihmisjoukko kykenee Sovituksen kirkon rauhassa. Kaipaan iloa, laulua ja naurua. Muistelen ruokajonoissa leikkiviä eteläeurooppalaisia. Muistelen espanjalaista tyttöä, joka jätti minulle, kuumeiselle kaksikymppiselle, tyynyn viereen appelsiinin ja asperiinin, sekä pienen lappusen ”I hope, you will be

JUHAN MATTU

ok very soon!” Kaipaan jakamista ja nähdäksesi tulemista.

Taizéssä puhutaan ”luottamuksen pyhiinvaelluksesta”. Toivon oppineeni siitä jotain. Toivon heijastavani jotain Jumalaan

luottamisesta. Toivon, että elämäni olisi todellista, ei perustuisi taloudellisiin arvoihin, vaan uskoon ja luottamukseen. Siihen, että minusta pidetään huolta silloinkin, kun uskallan ottaa uskon riskiaskeleita ilman varmuutta uomisesta. Pyydän yhä uudelleen rohkeutta elää todeksi edes jostain Jeesuksen elämäntavasta.

Uskon, että Jumalan rakkauden liekki ei sammu pimeimmässäkään yössä. Jeesus kulkee keskellä niitä, jotka kärsivät, ovat nälissään, joita sorretaan, tai jotka joutuvat kestämaan rakkaudettomuutta, häpeää ja kaikenkattavaa kurjuutta. Hän on siellä, jokaisen kärsivän vierellä. Hän kaipaa meitäkin rinnalleen auttamaan.

Uskon, että kohtaan Kristuksen arkipäivässä tapaamissani ihmisissä. Jokainen

ihminen on pyhä. En ole sattumalta juuri täällä tänään. Jumala haluaa antaa minullekin ilon, rohkeuden ja vapauden. Pyhä Henki on tuli, joka ei sammu milloinkaan.

Taizé ei ole paratiisi, mutta se on lähdepaikka. Toivon, että monille pyhyttä kaipaaville löytyisi mahdollisuus päästä tuolle lähteelle. Sen lähteen vedestä voi nauttia missä vain. Taizéssä lähteellä oloon on luotu rauhalliset puitteet. Lähde itsessään on kuitenkin aina siellä, missä Kristus on herännyt kuolleista eläväksi omassa sydämessä.

Kirjoittaja on Kauhajojen seurakunnan diakoniatyöntekijä ja Sinapinsiemenen jäsen.

MARJATTA TOIVONEN

Elämää Taizéssa – Taizé elämässäni

Miten löysin Taizén?

Menetin v.1995 puolisoni, ja elämä oli täynnä tyhjiyttä. Varsinkin viikonloput alkoivat pelottaa jo perjantaina. Aloin käydä aamujumalanpalveluksessa säännöllisesti. Jos olin estynyt, menin iltakirkkoon.

Huomasin syksyllä -97 ilmoituksen seurakuntatalon Taizé-illasta. No mitä kummaa! Joko kiinalainen voimistelun tuotu luterilaiseen kirkkoon! Menin katsomaan. Kirkkosali oli kaunistettu kymmenin kynttilöin, ja Taizéläinen kookas risti-ikoni oli kunniapaikalla. Kanttorimme Ismo Savimäki nuorisokuoroineen lauloi ihania lauluja lukemattomia kertoja toistaen. Tunnel-

ma oli käsinkosketeltavan harras. Tietysti luettiin myös raamatun tekstejä ja hiljennettiin omaan rukoukseen. Lopuksi katseltiin videota Taizésta. Kuoro suunnitteli kesäksi 1998 bussimatkaa Taizéen, ja matkalle pääsivät aikuisia mukaan, jotta kustannukset alenivat. Ilmoitauduin heti.

Niinpä sitten pakkauimme bussiin ja melkein viikon ajelimme Via Balticaa myöten halki sateisen Euroopan retkeilymajoisia yöpyen ja levähdyspaikoilla itse ruokamme trangoilla valmistaen. Sunnuntai-iltana saavuimme Taizéen. Uskomaton näky! Kylä kylpi auringon paisteessa. Taivaanrannalla oli sinisenmustaa. Sade oli väis-

synyt. Oli heti tunne, että olimme todella perillä!

Täysin oma maailma otti meidät omakseen. Täällä opin ymmärtämään, mitä on kuulla Jumalan sanaa omalla kielellä. Taizén kirkossa tekstejä luetaan eri kielillä, mutta mikä riemu, kun torstaina kuulimme sanaa suomen kielellä! Meillä oli mukana 18 pälkäneläisnuorta ja heidän pappinsa Vesa Parikka luki tekstiä.

Viikon päästä oli lähdeköy kotimatkalta. Valtava kiitollisuus oli päällimmäisen tunne. Olimme saaneet jopa vierailta veljesten vierastalossa ja tavata Veli Roge- rinkin.

Entä sitten?

Mietin jo kotimatalla, miten korvaisin seurakunnalleni tämän hienon mahdollisuuden. Meillä alkoi juuri silloin syksyllä Alfakurssitoiminta, ja siellä kasvoin kiinni seurakuntaani. Ensimmäisellä olin oppilaana, sittemmin kuudella kurssilla tiimin vetäjänä. Kurssin johtajana oli Maija Broms-Tolonen yhdessä Eeva-Liisa Mäkeläisen kanssa. Maija kysyi minua kanssaan Anna-Maija Rahtilan seuraavan kesän 1999 Taizé-matkalle! Uskomatonta! Pääsen takaisin Taizéen!

Kaiken kaikkiaan olen saanut olla Taizén rakastavassa ja sallivassa miljöössä kahdeksan kertaa. 2007 hyvästelin miellesäni kaikki ihanat paikat naapurikylän kirkkoa myöten. Saattaa olla, että se oli viimeinen kerta. Kuka tietää!

Taizé elämässäni

Ensimmäinen Taizé-käyntini n. 15 v sitten rakensi ja jäsensi uskonelämäni. Sen ydin muodostui seurakuntayhteydestä, jonka löysin Alfakurssilta. Menin innolla mu-

kaan eri toimintoihin (mm. Tuomasmes-suun) yrittäen toimia Taizé-hengessä. Mitä se sitten on? Viikon aikana se rakentui eri osista. Ytimenä ovat mielestäni veljien rukoushetket kolmesti päivässä kirkossa, joissa me vieraat olimme aina mukana. Oli hyvä kokoontua yhdessä jumalanpalvelukseen laulamaan, laulamaan ja taas laulamaan, kuulemaan sanaa ja rukoilemaan täyshiljaisuudessa sekä aamuisin eukaris-tiaan yhdessä jopa tuhansien kanssa. Tästä on jäänyt elämäni kaipuu joka sunnuntai kokoontua seurakunnan kanssa yhteiseen jumalanpalvelukseen ja ehtoolliselle.

Muiksi tärkeiksi aineksiksi taizéläisyydessä olen kokenut tietysti raamattutunnit veljien pitäminä, ja niiden pohjalta käydyt pienryhmäkeskustelut. Niissä juuri kohtaamiset eri maailmankolkista tulleiden ihmisten kanssa ovat viikon suola. Taizé-englannilla käydyt keskustelut ovat mielenkiintoisia ja avartavia.

Kun paikalla on tuhansia ihmisiä nuoria ja iäkkäämpiä, ovat ruokajonot hyviä paikkoja kohtaamisille. Vaikka väkeä on niin paljon, kukaan ei ole liikaa. Kohtaamiset lisäävät suvaitsevuuksia ja ymmärrystä erilaisten ihmisten välillä. Samoin ruokailutilanteet huikaisevan kauniin luonnon keskellä lähentävät. Erilaisissa tilanteissa kohtaamistani ihmisistä kauimpaa tulivat Arubasta, Puerto Ricosta ja paris-kunta Uudesta Seelannista, jossa meillä oli yhteisiä tuttujakin. Kuulin jälkepäin, että pariskunnan mies on ensimmäinen maoripiispa, jonka opettajana tuttavani oli ollut. Miten pieni on maailma, ja miten laajalti Taizé tunnetaan!

Kansainvälisyys ja tasa-arvo ovat käsinkosketeltavana läsnä Taizéssa, kuten sen pitäisi olla meilläkin. Taizéssa vastakohtai-

suudet ovat rikkautta: hiljaisuus ja iloinen ja valoisa eloisuus, nuoruus ja kauemmin eläneet, oppineet ja oppimattomamat, kaikki me olemme Jumalan luomia ja rakastamia. Tämä kaikki on kietoutunut minun uskonelämäkseni. Sitä yritän toteuttaa, kun palvelen omalla vaatimattomalla paikallani seurakunnassa, ja myös lähimmäisiä kohdatessani. Toivon, että edes vähän tästä heijastuisi ja välittäisi Kristuksen rakkautta niin, että lähelläni olevan olisi helpompi uskoa Jumalaan.

Mikä muuttui Taizén myötä?

Enää en ole niin yksinäinen, löysin seurakuntani. Enää ei ole mitään pakko ostaa. Kaikki maailman ihmiset, me Jumalan luomat, olemme kuin samaa suurta perhettä. Usko tai älä, tämä on helpompi uskoa, kun on käynyt Taizéssa.

”Niin loistat Kristus kuin aurinko meissä...” Tätä laulua laulavat kiiltomadotkin Taizén kukkulan sysimustassa kesäyössä.

Maanantai-iltaisin Hämeenlinnassa

Seurakunnassamme oli vietetty Taizétyyppisiä rukoushetkiä ennen Taizé-matkojani, mutta henkilökohtaisesti muistan

viikottaiset rukoushetkemme ensimmäisen matkani jälkeen. Säännöllisiksi ne tulivat 2000-luvun alkupuolella. Maijan pyynnöstä otin järjestelyvastuun 2004.

Nykyisin viikottainen Iltarukoushetki Taizé-lauluin ja rukouksin on maanantaisin klo 18–18.30 Hämeenlinnan kirkossa.

Tapahtumassa lauletaan 3 Taizé-laulua, luetaan edellissunnuntain teksti Vanhasta testamentista (useimmiten Psalmi), 3 laulua, Uuden testamentin teksti, 3 laulua, rukousjakso, jonka aluksi luen Veli Rogerin tms. rukouksia, n.5 min.hiljaisuutta, joka päättyy yhteiseen Isä meidän rukoukseen ja 3 laulua. Tilaisuus kestää aina 30 min. Kirkonpalvelijamme Timo Jauhola koristaa kirkon lukuisilla kynttilöillä työvuorossa ollessaan. Joku osallistujista lukee tekstit. Yhdessä sammutelemme kynttilät lopuksi Taizéläiseen yhdessä tekemisen tapaan. Olemme kiitollisia, että meillä on loistava ”maallikkokanttori” Marjatta Kivikko.

Kirjoittaja on senioriopettaja Hämeenlinnassa.

MARJATTA TOIVAINEN

MIKKO PEURA

TAPAHTUI TAIZÉSSA

(*ehkä v. 2008*)

Culunyn suunnasta tultaessa aivan Taizén viitan kohdalla on valkeaksi maalattu kaksikerroksinen talo. Talon nimi on Peuplier, ja sen alakerassa parin metrin korkuisen puuaidan takana on majoitustiloja vierailijoille. Meidät oli sijoitettu porttia lähimpänä olevaan huoneeseen, jonka ulko-ovi oli lähes kokonaan lasia.

Oli lämmin ja pimeä ilta. Norkoilimme kirkon tuntumassa tapaillen suomalaisia ja muita kunnes päätimme lähteä nukkumaan. Hyppäsimme autoon ja ajoin kukkulalta pilkkopimeässä Peuplierin edustalle. Raija nousi autosta ja meni avaamaan porttia sillä välin kun pysäköin auton talon seinustalle. Nousin autosta ja näin Raijan painavan äkkiä portin visusti kiinni ääntäkään päästämättä. Se oli tietysti vähän outoa. Tartuin portin kahvaan ja vedin siitä. Puolen metrin päässä minusta vastassani oli vessanpöntön kokoinen valkoinen pää ja siinä kaksi suurta verestävää silmää. Painoinpa minäkin portin kiinni. Vastassamme oli viereiseltä laiturilta karannut ja aidan rikkonut jyrävä ranskalainen HÄRKÄ! Rotu näyttää päivänvalossakin kookkaalta saati pimeän keskellä ja varoittamatta.

Mietimme mitä tehdä. Kello oli yli yhdenoista. Ainoaksi keinoksi jäi palata takaisin kylään ja etsiä käsiin päivystäjä. Menimme siis el-Abiodhiin. Siellä tiskin takana seisoi meitä huomattavasti vanhempi sisar. Sanoin: ”We have a special problem,” ja

selitin mistä on kyse. Sisar purskahti ensin heleään nauruun, mutta tarttui pian puhelemeen. Hän yritti tavoittaa veljiä – ilman tulosta. Sitten hänellä välähti: kylässä on nuorista koottu ryhmä pitämässä vartiota, jottei Taizéssa tapahtuisi mitään asiaankuulumatonta. ”Menkää heidän luokseen ja pyytäkää heitä mukaanne,” hän ehdotti.

Teimme niin. Menimme nuorten luo ja kerroimme huolenaiheemme, ja taas oli syytä nauraa. Kolme poikaa ja yksi tyttö ahtautuivat autoomme, ja lähdimme Peuplieriin. Perillä nuoret kurkkivat aidan yli ja näkivät saman minkä mekin. Yksi pojista raotti porttia ja livahti sisään. Toinen nousi aidalle ja ryhtyi ottamaan kuvia. Härkä ei piitannut kummastakaan, vaan seistä jökötti huoneemme edustalla tyynenä. Ehkä noin kymmenen minuutin kuluttua se suvaitsi lähteä jaloittelemaan sen verran, että pääsimme livahtamaan huoneeseemme. Ovi kiinni ja nukkumaan sikäli kuin uni otti tullakseen. Aika ajoin kuulumme raskaita askeleita horteeseemme, mutta lopulta uni voitti.

Aamulla ajattelin lähteä pihamaalle katselemaan säätä ja polttelemaan rauhasa piippuani. Kun katsoin lasiovesta pihalle, näin oven edessä härän runsaan takamuksen ja sadoittain karpäsiä sen kimpussa. ”Taidanpa luopua ajatuksesta,” minun oli myönnettävä. Onnistuimme kuitenkin pääsemään autoon ja aamurukoukseen. Sen jälkeenhän on aamiaisen vuoro, ja siitä jatketaan raamattutunnilla.

Kun palasimme Peuplieriin, härkä oli edelleen paikalla! Pihalla ei ole juurikaan sille sopivaa ravintoa eikä vettä. Meillä ei ollut aavistustakaan siitä miten nälkäinen ja janoinen härkä reagoisi meidät nähdesään. Sille ei olisi mikään temppu särkeä huoneemme ikkuna ja ovi ja talsia minne halusi. Menimme siis hyvissä ajoin ennen päivärukousta Moradaan kertomaan tilanteesta veljille. Paikalle tuli meille ennestään tuntematon veli, joka tiesi mitä tehdä. Hän soitti härän isännälle, me menimme kirkkoon.

Kun palasimme lounaan jälkeen Peuplieriin, härkä oli poissa ja aita korjattu.

P.S. Tarina kokemuksestamme levisi sillä viikolla sekä veljistön että vierailijoiden tietoon. ”Ai te olette niitä,” meille sanottiin useaan otteeseen.

*Kirjoittaja on eläkkeellä oleva pappi,
Sinapinsiemenen jäsen ja entinen
Hiljaisuuden ystävien toiminnanjohtaja.*

OILI KEMPPAINEN

Mietiskeltäväksi ✕

Otteita Taizén säännöistä

Älä milloinkaan pysähdy paikoillesi, kulje eteenpäin yhdessä veljesi kanssa, kiiruhda kohti päämäärää Kristuksen askelissa! Se on valon tie: minä olen, mutta myös: te olette maailman valo... Jotta Kristuksen kirkkaus pääsisi tunkemaan lävitsesi, ei riitä sen pelkkä katseleminen (ikään kuin olisit vain henkiolento); sekä ruumiisi että henkesi lähteköön tälle tielle selkeän ratkaisusi tukemana.

Salli, että sinut kauttaaltaan täyttää autuaaksijulistusten henki: ilo, armahtavuus, yksinkertaisuus.

Tosi ilo syntyy ensisijaisesti sisältä päin. Tyhjä iloittelu ei pysty luomaan todellista iloa.

Älä pelkää mennä mukaan toisten koetelemuksiin. Älä pelkää kärsimystä, sillä usein juuri kuilun syvyyksissä meille lahjoitetaan ilon täyteys Kristuksen Jeesuksen yhteydessä.

Täydellinen ilo on lahjaa, koska se on itsensä antamista. Joka on saanut sitä maismaa, ei kaipaakaan kiitosta eikä suosiota. Täydellinen ilo on yhä uutta hämmästyä Sen edessä, joka ilmaiseksi, tuhlaten jakaa meille sekä hengellisiä että maallisia lahjoja. Se on kiittolisuutta. Kiittämistä.

Yksinkertaisuus on tie, joka vie avoimuuteen myös lähimmäistä kohtaan.

Yksinkertaisuus ilmenee veljen vapautuneena ilona, kun hän lakkaa vahtimasta sekä edistysaskeleitaan että takaiskujaan kiinnittääkseen katseensa vain Kristuksen valoon.

Rauha Kristuksen kanssa sulkee piiriinsä myös sovinnon lähimmäisen kanssa: pyri siis sovintoon, korjaa, mikä on korjattavissa.

Se joka elää laupeuden varassa, säästyy sekä ärtyvyydeltä että pettymyksiltä. Hän yksinkertaisesti antaa itsensä, unohtaa itsensä, iloisenä koko sydäimestään, ilmaiseksi – odottamatta vastapalveluja.

Herra Jeesus Kristus on laupeudessaan ja rakkaudessaan kutsunut sinut olemaan kirkossa merkki veljellisestä rakkaudesta. Hän tahtoo, että yhdessä veljesi kanssa elät yhteisen elämän vertauskuvana.

Älä tästedes katso taaksesi. Elä ilon ja loputtoman kiittolisuuden vallassa. Älä koskaan häpeä sitä, että olet matkalla kohti aamuruskoa

ylistääksesi
ja kiittääksesi
ja kunnioittaaksesi
Kristusta, Herraasi.

Suom. Anna-Maija Raittila

Veli Roger – mystikko

Minulla on mielessäni hänestä hyvin herkän ja hyväntuulisen miehen muistikuva, kun hän hyvästelsämme otti minua kädestä kaksin käsin ja hymyili minulle herttaisesti. Hyvästelimme, veli Roger ja minä, toisiamme Suurena lauantaina vuonna 1979 Taizén luostarissa. Olimme viettäneet hänen asunnossaan antoisan keskusteluhetken. Mukana oli Anna-Maija Raittila ja muutama pyhiinvaeltaja Suomesta. Tuota tapaamista olin odottanut 17 vuotta. Koko veli Rogerin olemus huokui minun mielestäni huhtikuuta. Kaikki oli jo tietyllä tavalla valmiina – mutta nupullaan. Kaksi paavia on kokenut hänet jotenkin samalla tavalla. ”Vuonna 1986 paavi Johannes Paavali II vieraili Taizéssa ja sanoi veljille: ”Haluaisin ilmaista teille kiintymykseni ja luottamukseni näillä yksinkertaisilla sanoilla, joilla paavi Johannes XXIII, joka rakasti teitä niin syvästi, kerran tervehti veli Rogeria: Voi, Taizé, tämä pikku kevät!” (*Maria sovituksen äiti, s. 19*)

Taizén luostarikin on perustajansa, veli Rogerin, näköinen. Veli Rogerin ajatukset ovat läpeensä hänen näköisiä. Tosin minä olen nähnyt ja kuullut ne ranskan kieltä taitamattomana Anna-Maija Raittilan suodattamina. Mutta arvelen Anna-Maijan ja veli Rogerin intuitioiden kulkeneen koko ajan samoja la-tuja. Yritän löytää muutaman olennaisen ominaisuuden veli Rogerin ajattelusta.

Mietin tätä rukousta monet kerrat:

Kristuksen rakkauden henkäys,
Pyhän Hengen tuli,
valaise sydämeni autiomaat.
Tunkeudu niiden halki
maanosasta toiseen.
Sulata kaikki, mikä kapinoo minussa
yhteyden salaisuutta vastaan,
joka on sinussa.
(*Vietä juhlaa Jumalan kanssa, s. 8*)

Herkkää rukouslyriikkaa, joka sisältää ensi silmäyksellä luettuna hyvin karun maiseman – kivisen polun – läpi koko ihmiskunnan. Rukous, joka muutamassa sanassa sisältää kaiken, mikä on välttämätöntä, jotta ihmiskunta ja koko tämä maapallo tarvitsevat voidakseen elää Luojansa tarkoittamalla tavalla – ja minä erottamattomasti kaikessa mukana.

Veli Rogerin teologinen ajattelu on hyvin maan läheistä ja heikoimman sisaren/veljen näkökulmasta nousevaa. Mieleeni tulee erityisesti kaksi katkelmaa Matteuksen evankeliumista. Nämä Jeesuksen ajatukset saavat keskeisesti vastakaikua veli Rogerin ajattelussa ja toiminnassa: ”Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne. Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.’ ... ’Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.’ – Matt. 25: 35–36, 40 – ”Kun Jumala näin pukee kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna joutuu uuniin, niin tottahan hän teistä huolehtii, te vähäuskoiset! Älkää siis murehtiko: ’Mitä me nyt syömme?’ tai ’Mitä me juomme?’ tai ’Mistä me saamme vaatteet?’. Tätä kaikkea pakanat tavoittelevat. Teidän taivaallinen Isänne tietää kyllä, että te tarvitsette kaikkea tätä. Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin.” – Matt. 6: 30–33.

Nämä Jeesuksen sanat heijastuvat veli Rogerin ja Kalkutan äiti Teresan yhteisestä rukouksesta:

Jumala kaikkien ihmisten Isä,
Sinä pyydät meiltä jokaiselta:
että veisimme rakkautta sinne
missä köyhiä nöyryytetään.
iloa sinne missä kirkko elää heikkouden tilassa,
sovitusta sinne missä ihmiset elävät erossa toisistaan
- isä erossa pojastaan,
äiti tyttärestään,
mies vaimostaan,
uskovainen hänestä joka osaa uskoa,
kristitty kristitystä veljestään jota ei rakasta.
Sinä avaat meille tämän tien,
jotta Jeesuksen Kristuksen haavoitettu ruumis,
sinun kirkkosi, eläisi yhteyden hapatuksena
koko maailman köyhille,
koko ihmiskunnan perheelle.
(*Vietä juhlaa Jumalan kanssa, s. 44*)

Keskinäinen jakaminen oli veli Rogerin Jumalan kansalle osoitetun toisen kirjeen keskeinen avainsana. Kirjeessään hän lainasi Milanon piispan Ambrosiuksen (Ambrosius eli 4. vuosisadalla) ajatusta: ”Maanpiiri on luotu erotuksesta kaikille. Luonto ei tunne rikkaita, se synnyttää vain köyhiä. Se mitä annat köyhille, ei ole sinun omaisuuttasi, vaan sinä annat heille takaisin osan siitä, mikä heille kuuluu. Omaisuus, jonka anastat itsellesi, on nimittäin yhteistä lahjaa, tavaraa, joka on annettu kaikkien käyttöön”.

”Vastusta kulutuspakkoa”, kirjoittaa veli Roger: ”mitä enemmän tavaraa hankit, sitä riippuvaisemmaksi tulet. Varaomaisuuden hankkiminen itsellesi ja lapsillesi merkitsee epäoikeudenmukaisuuden alkua”. – ”Elintaso ei ole mahdollista muuttaa yhdessä päivässä. Tästä syystä osoitamme perheille, seurakunnille, yhteisöille ja kirkkoissa vastuuta kantaville hartaan pyynnön: luopua seitsemän vuoden aikana asteittain kaikesta, mikä ei ole välttämätöntä, alkaen niistä menoista jotka johtuvat edustus- ja arvovaltatärpeestä. Ja tietenkään emme voi tässä yhteydessä vaieta sivuuttaa valtioiden arvovaltakustannusten skandaalia!” (*Vietä juhlaa... s. 46*) – Tämä lainaamani teksti on kirjoitettu Kalkutassa 1.12.1976. Kirjeen kirjoittamisesta on kulunut 36 vuotta. Mitä noista profetaalisista ajatuksista olemme toteuttaneet?

Vaikka veli Roger on ajattelussaan hyvin konkreettinen, suorastaan pragmaattinen, hänen ajattelunsa pohjautuu mystiikkaan:

K Kristus,
läpi päiviemme ja öittemme Sinä kolkutat ovellemme,
että avautuisimme elävän Jumalan todellisuudelle.
Sinä sanot meille:
”Miksi suret ja huolehdit?
Kuuntele taivaan lintuja, katsele kedon kukkia,
sinähän olet paljon arvokkaampi kuin ne!
Vaikka rukouksesi on aina yhtä köyhää,
jätä minun haltuuni kaikki, mikä sinua painaa.”
Näin sinä, Kristus, pidät huolen
kaikesta
mikä minua ahdistaa.
(*Vietä juhlaa... s.52*)

Veli Roger pohtii yhdessä kirjeessään, ”Erään Rakkauden ihmettely”, hänelle usein tehtyä kysymystä: Miten voin toteuttaa itseäni? Hän toteaa, että tähän kysymykseen täytyy jokaisen löytää oma vastauksensa ihan itse. Hän antaa hyvin realistisen neuvon jokaiselle, joka haluaa toteuttaa itseään: ”Kun sanot Kristukselle ”kyllä” koko elämäsi ajaksi, vastauksessasi on mukana myös erehtymisen aineksia; mutta kaikki on puhdistettu jo lähtöhetkellä, uskonratkaisusi tähden. Lähde siis, näkemättä – vain Hänen sanaansa luottaen. – Äläkä manaa enää esille omaa pimeyttäsi – verukkeittesi peitoksi. Onnellinen se, joka tempaa kädet silmiltään ja lähtee kohti kaikkein suurinta riskiä: ”ELÄMÄÄN PÄÄSIÄISTÄ LÄVITSE KRISTUKSEN KANSSA”. – Toteuttaa itseäsi? Tule siksi mikä olet sydämesi syvyydessä. Sinulla on Isä, tule siksi mitä olet, Hänen lapsekseen... Ja sinulle avautuvat lapseuden portit, erään Rakkauden ihmettely.” (*Vietä juhlaa... s. 61*)

Pääsiäisviesti vuonna 1970 Taizéstä nuorten konsiilin eli kirkolliskokouksen alkaessa on sykähdyttänyt minua yhä uudelleen:
Ylösnoussut Kristus tulee virittämään juhlaillon ihmisen sisimpään.
Hän valmistelee kevättä kirkossa, joka luopuu vallan välineistä,
on valmis keskinäiseen jakamiseen kaikkien kanssa
ja haluaa tulla näkyvän yhteyden paikaksi koko ihmisluvulle.

Hän on antava meille riittävästi mielikuvitusta
ja rohkeutta raivataksemme sovinnon teitä.

Hän on valmistava meidät antamaan elämämme sen hyväksi,
ettei ihminen enää olisi ihmisen uhri. (*Vietä juhlaa...31*)

Tämä nuorten konsiilin alkamisen julistus on edelleen tuore ja ajankohtainen. Se on jopa käyttökelpoinen. Sen voi päivittää vaikka joka päivä. Elän toivossa, että tämän julistuksen mukaisesti kirkot heräävät uuteen kevääseen, jonka voimasta tämä veli Rogerin ja muiden Taizén luostarissa pääsiäistä juhlineiden näky versoo näkyväksi kristittyjen ykseydeksi ja ihmiskunnan toivoksi.

*Kirjoittaja on toiminut
luterilaisena pappina
ja siirtynyt sittemmin
katoliseen kirkkoon.*

Yhteyden kaipaus

OILI KEMPPAINEN

Taizé-yhteisön perustaja veli Roger on ollut yksi merkittävimmistä kristillisen lähihistorian ekumeenisista ajattelijoista ja kristittyjen välisen yhteyden etsijöistä. Hänen ajattelustaan on löydetty useita eri yhteyden ulottuvuuksia: yhteys ihmisten välillä, yhteys ihmisen omassa sisimmässä sekä yhteys Jumalan ja ihmisen välillä, joka on ulottuvuudesta tärkein. Yhteys Jumalaan on samalla yhteyttä Kristukseen ja Pyhään Henkeen. Näiden kolmen välillä vallitsevaan yhteyteen ihminen voi elämällään liittyä Jumalan rakkauden vaikutuksesta. Veli Rogerin mukaan Jumala etsii luotujaan jatkuvasti ja haluaa, että jokainen ihminen tulisi yhteyteen hänen kanssaan. Veli Roger viittaa tässä 1. Joh. 4:10, 19: ”Siinä on rakkaus – ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi.” ”Me rakastamme, koska Jumala on ensin rakastanut meitä.”

Yhteys Jumalan ja ihmisen välillä on todellista elämän jakamista. Jumala on osallisena ihmisen kaikissa eri vaiheissa: iloissa ja kärsimyksissä. Veli Rogerille Jumala on kärsivä Jumala, joka tuntee kipua Kristuksen kautta. Ollessaan yhteydessä ihmiseen Jumala siis osallistuu tämän koettelemuksiin eikä ole kaukana korkeuksissa.

Jumala asuu sekä kohtaa ihmisen tämän ainutkertaisuuden ytimessä, siellä missä on ihmisen erityisyys. Siksi ihmisen ja Jumalan välinen yhteys on myös salaisuus, jo-

ta ei voi täysin sanoittaa. ”Jumala haluaa meille onnellisuutta; mutta missä on sellaisen toivon lähde? Se on yhteydessämme Jumalan kanssa, joka asuu jokaisen ihmisen sielussa. --- On tuleva päivä, jolloin tämä Jumalan yhteyden salaisuus koskettaa meitä. Se koskettaa meissä ainutkertaisinta ja omintamme olemuksemme syvyyksissä.”

Pyhä Henki synnyttää ihmisen sielussa kaipuun yhteyteen Jumalan kanssa. Ihmisen keinona yhteyden toteuttamiseen on rukous, jonka Veli Roger sanoo johtavan ihmisen kaikkein lähimmäs Jumalaa. ”Pyhä Henki ei koskaan jätä sieluamme: myös kuolemamme hetkellä yhteys Jumalan kanssa säilyy --- Jumala toivottaa meidän ikuisesti tervetulleeksi rakkauteensa.” ”Kun ymmärrämme, ettei edes kuolema lopeta yhteyttämme Jumalaan, se valaa rauhan sydämeemme --- se avaa meille tien elämään ikuisuudessa, jolloin Jumala toivottaa sielumme tervetulleeksi ainaisesti.” Halu elää Jumalan yhteydessä on hänen näkemyksensä mukaan yksi ihmisen elämän syvimmistä tarpeista.

Yhteys Kristukseen

Veli Roger painottaa pysyvää, elinvoimaista yhteyttä Kristukseen. Hänen mukaansa Kristuksen kasvot heijastuvat jokaisen ihmisen kasvoista, erityisesti sellaisista, jotka ovat koettelemusten kuluttamat. Yhteys Kristukseen, Ylösnousseeseen, mahdollistuu rukouksen lisäksi ehtoollisessa. Siinä Kristus on todellisesti läsnä ja ihminen liit-

tyy jäseneksi Hänen ruumiiseensa. Myös omassa sisimpänsä yksinäisyydessä, jota veli Roger kuvaa syvyydeksi, ihminen kohtaa ylösnousseen Kristuksen. ”Oman itsemme tyhjiössä me kohtaamme ylösnousseen Kristuksen, hän on meidän juhlamme.” Tämä on paikka, jota mikään maailmallinen ei voi täyttää.

Ihmiset elävät yhteydessä Kristukseen olemalla kirkon jäseniä. Näin he ovat osallisia Kristuksen ruumiista. Veli Roger painottaa, että Kristuksen rakastaminen ilman hänen ruumistaan on mahdotonta. Siksi Kristuksen ja kirkon rakastaminen kuuluvat olennaisesti yhteen. Yhteys Kristuksen ja ihmisen välillä on veli Rogerin mukaan jotain sellaista, josta ihminen jatkuvasti elää, mutta jota myös yhdesä etsitään. Ilman yhteyttä Kristukseen ei voi syntyä todellista yhteyttä myöskään ihmisten välille.

Kristityt yhteyden asialla

Veli Rogerin mukaan kristittyjen kutsuna on elää todeksi toivoa yhteydestä. Taizén yhteisö haluaa edistää ihmisten välistä yhteyttä muun muassa niin, että siellä yhdessä laulettu rukoukset kasvattaisivat Jumalan kaipuuta ihmisissä. Taizéssa koetun yhteyden tarkoituksena on valmistaa ihmisiä olemaan uskollisia omalle kirkkoyhteydelleen heidän omassa elinympäristössään. Samalla yhteyden kokemus syventää ymmärrystä siitä, mitä kirkko on ihmisten päätelmien ulkopuolella, Jumalan suunnitelmassa. Kristittyjen tulisi veli Rogerin mukaan antautua yhä ehdottomammin toisten käyttöön, sillä kristityt ovat

kutsutut katolisuuteen, universaaliin yhteyteen. Vastakohtana välinpitämättömälle tai epäoikeudenmukaisuuksiin sopeutu-neelle asenteelle kristittyjen tulisi reagoida ympäröivään todellisuuteen ja muodostaa siitä henkilökohtainen mielipide.

Sisin kaipaa yhteyttä

Ihmisen sisimmässä, tämän persoonassa, on perustavanlaatuinen yhteyden kaipaus, joka täyttyy vain yhteydessä Jumalaan. Persoonan ja sisimmän yhteyden rakentaminen johtavat avartumiseen muita ihmisiä kohtaan: Ollessaan yhteydessä itseensä ihminen kykenee paremmin ottamaan osaa toisten kärsimykseen ja kiitokseen. Rukouselämä ja Jumalan edessä viipyminen ovat tärkeitä persoonan rakentumiselle. Veli Rogerin mukaan on olemassa hiljaisuuden ihmisiä, jotka henkivät yhteyttä.

Persoonan yhteys johtaa kristityn elämässä rakkaudelliseen elämänasenteeseen, jossa ihminen antautuu toisten käyttöön ilman ehtoja. Tällöin kristitty on yhteyden rakentaja erottamisen sijaan. Hän kykenee näkemään ihmisten erilaiset toimintatavat toisiaan täydentävinä, ei erottavina.

Veli Rogerille ihminen ja Jumala ovat kuin luottamuksen täyttämän avioliiton yhteistyökumppaneita. Tähän yhteistyöhön Jumala lempeästi kutsuu ihmistä ja ihminen saa vastata Jumalan kutsuun sopivalla ajalla, pakottamatta.

Kirjoittaja on teologian kandidaatti Itä-Suomen yliopistossa ja on tehnyt kandidaatin tutkielmansa veli Rogerin yhteys-käsityksestä.

Taizen musiikista

Sanoista ja sanattomuudesta

Eräs mieleenpainuvimmista Taizén rukouksien perinteeseen liittyvistä omista kokemuksistani sijoittuu opiskeluvuosien yhteisöasumisen aikaan Vuorikadulla. Oli myöhäinen elokuun ilta. Eräs asuinkumppaneista oli palannut jokavuotiselta matkaltaan Taizéstä. Emme ensin oikein edes osanneet puhua kuulumisistamme pitkän loman jäljiltä. Ilta kääntyi loppukesän yöksi. Me vähäsanaiset polvistuimme hiljaiseen rukoukseen. Muutaman tutun säkeen taisimme yhdessä laulaakin. Tuolla hetkellä koin mielessäni sanattoman yhteyden siihen johonkin itseäni suurempaan, joka meitä teilläämme oli pitkän kesän aikana kantanut. Myöhemmin olen usein muistanut tuota hetkeä tilanteena, missä laulu antoi äänen kokemukselle, jolle ei muuten olisi sanoja löytynyt. Kaikki oli hyvin.

Musiikista ja sen luomasta tilasta olla

Laulaen rukoileminen ylittää kielirajat ja mielen rajat. Kun muuten yhteisiä sanoja ei välttämättä edes olisi, kiulu voidaan kuroa umpeen laulamalla yhdessä. Pienellä tai suurella joukolla laulaminen kutoo yhteen erilaiset tavat tuottaa ääntä ja kokea musiikkia. Musiikki luo ympärilleen laajan tilan, jossa jokaisen on mahdollista olla ja viipyä juuri sellaisena kuin on. Taizéssa musiikki on myös aina osa hiljaista rukousta. Yksinkertaiset, toistettavat melodiat jättävät tilaa tekstille, sanojen merkityksille. Useiden toistokertojen määrä rauhoittaa

mielen maisemaa, opettaa kasvavaan levollisuuteen ja luottavaisuuteen. Lauluun voi liittyä tai olla liittymättä. Aina ja joka tapauksessa – kaikki on hyvin.

Yhteisyydestä ja jakamisesta

Yhdessä laulaminen on kokemus, joka virtaa osallistujansa läpi. Yhdessä moniäänisesti laulaminen säästyssoitinten tukemana tuntuu sointina kehossa ja saa jokaisen solun resonoimaan mukana. Instrumenttiosuuksien tehtävä on tukea laulamista sekä tukea musiikillista kauneutta. Yhdessä hengittäminen on jo konkreettinen osoitus siitä, miten olemme liittyneinä toinen toisiimme kuin näkymättömän yhteyden kautta. Laulamisen kautta toteutuu paitsi voimallinen osallisuuden kokemus, myös tuntemus siitä, että ympäröivä yhteisö kannattelee itseä koko ajan. On helppoa yhtyä riemulliseen säkeeseen. On vaivatonta antaa äänen lämmitä. On kevyttä luottaa yhteisen äänen kantokykyyn, toistettavien sanojen selkeyteen ja siihen, että arkea ja itseä isompi ilo on läsnä musiikin kautta. Yhdessä laulamisen kautta voi kokea, miten kaikki on hyvin.

Äänestä ja hiljaisuudesta

Viimeisimmällä vierailulla Taizéen, istuin usein hiljaa rukouksissa. Oli kuin laulu olisi tarttunut kurkkuuni. Halusin vain olla hiljaa ja kuunnella toisten laulavan ääneen. Ajatuksissani yhdyin sanoihin. Toisinaan annoin ajatusteni harhailta rauhassa. Ku-

kaan ei huomannut. Ketään ei häirinnyt. Ympärillä olijoiden laulu kantoi hajanaiset ja epätäydelliset ajatukseni jonnekin. Olin viikon aikana tutustunut venäläiseen muusikkoon. Sanomatta sanaakaan hän istui viereeni. Rukouksen aikana, hän jakoi lauluttoman hiljaisuuteni kanssani, kuuntelemalla musiikkia ympärillämme. An-

noimme laulun kiertää ympärillämme ja hengitimme hiljaa kuunnellen. Kaikki oli hyvin.

Kirjoittaja on Sinapinsiemenen kummisihteerinäkin toiminut muusikko, joka kokee Taizén musiikin itselleen tärkeäksi elementiksi.

MARJUKKA WEIDE

Helsingin Taizé-tapahtuma lähestyy

Permanentit kiersivät Suomea helmikuussa

Taizén vapaaehtoiset Stina, Marysia, Lawrence ja Rouven vierailivat kahdeksalla paikkakunnalla kertomassa Taizén yhteisöstä ja syyskuussa Helsingissä järjestettävästä tapahtumasta. Vapaaehtoisten eli ”permanenttien” puheessa toistuivat

ajatukset Taizéstä ilon, rauhoittumisen ja luottamuksen osoittamisen paikkana.

”Kävin ensin kahdella ryhmämatkalla Taizéssä. Ne olivat niin hyvä kokemus, että halusin palata antamaan jotain takaisin”, ruotsalainen Stina kertoo. Pitkäaikaisva-

paaehtoisia eli permanentteja tarvitaan yhteisössä monenlaisiin tehtäviin siivouksesta toimistorutiineihin. Myös vierailijat osallistuvat päivittäin talon töihin, ja permanentit ohjaavat heidän askareitaan. Nuorista permanentteista on hienoa kokea, kuinka Taizén veljet luottavat heihin organisaattoreina ja ryhmänvetäjinä.

MARJUKKA WEIDE

Taizén permanentit Rouven (vas) ja Lawrence.

Vas. Marysia, oik. Stina.

Työn vastapainona hengellinen elämä ja etsiminen ovat keskeisiä permanenteille. Vapaaehtoiseksi tullessa ei tarvitse päättää, viiptykö kolme viikkoa, pari kuukautta vai ehkä vuoden. Monilla on mielessään kysymyksiä, joille haluavat antaa aikaa.

”Halusin jo 18-vuotiaana permanentiksi”, puolalainen Marysia selittää. – ”Ensin lähdin kuitenkin Lontooseen opiskelemaan kandintutkinnon, joten se jäi. Lontoo oli hektinen ja meluisa. Valmistumisen jälkeen tunsin olevani jotenkin hukassa. Halusin rauhoittua ja ymmärtää, mikä minulle on tärkeää”, hän summaa. Rouven puolestaan koki, että Taizéssa oli hyvä käsittellä lähipiiriä kohdanneiden koettelemusten herättämiä miksi-kysymyksiä. ”Oma yhteyshenkilöni on ursuliinisisar. Kun keskustelimme, myös hän jakaa omasta elämästään ja ohjaa minua sellaisella nöyrällä tavalla”, Stina kuvailee.

Myös matka Suomeen on osa permanenttien palvelutehtävää. Taizén veljien yhdessä paikallisten kirkkojen ja vapaaehtoisten kanssa järjestämä ”luottamuksen

pyhiinvaellus” saapuu Helsinkiin 28.–30.9. Osana tämän ekumeenisen ja kansainvälisen tapahtuman valmisteluja permanentit kiersivät Suomea kertomassa Taizéstä ja Helsingin tapahtumasta. Pääkaupunkiseudun lisäksi he ehtivät helmikuun aikana Lappeenrantaan, Jyväskylään, Seinäjoelle, Kajaaniin, Kuhmoon ja Turkuun. Suurin osa vierailuista kohdistui kouluihin ja evankelis-luterilaisen kirkon tapahtumiin,

mutta ohjelmassa oli myös ortodoksinen ja helluntailainen nuortenilta, anglikaaninen messu ja tapaaminen Helsingin ursuliinisarten kanssa. Kainuun-matkallaan Marysia ja Stina kävivät Sukevan vankilassa. Vankilapastorin työ ja rakkauden osoittaminen vaikeissa olosuhteissa puhuttelivat heitä syvästi.

Matkan aikana permanentit majoittuivat kodeissa. Tutuiksi kävivät myös opiskelijayhteisöjen ”Körttiksen” ja ”Konviktin” vieraanvaraisuus. Seinäjoella Stina ja Marysia yöpyivät Radio Dein toimittajan Anna-Maria Pendolinin luona. ”Tytöt olivat tosi vaatimattomia vieraita. Majoittaminen ei todellakaan tuntunut vaivalta. Tämän kokemuksen perusteella suosittelen kaikille Helsingin tapahtumaan tulijoiden majoittamista”, hän hehkuttaa.

Tapahtumaan odotetaan saapuvan yli tuhat nuorta kotimaasta, Baltiasta, Venäjältä ja Pohjoismaista. Kaikille heille pyritään löytämään kotimajoitus.

Taizéssa Helsingin tapahtuman yhteyshenkilö on Veli Stephen, jota kotoisesti

myös Veli Tapaniksi kutsutaan. Hänen mukaansa Suomessa vierailleet permanentit ovat palanneet yhteisöön täynnä intoa ja iloa matkasta. Taizéssa heidän arkensa jatkuu rukoushetkien, hiljaisuuden, oman yhteysisaren tai -veljen kanssa käytyjen keskustelujen ja käytännön työn rytmittämänä. Veli Stephen itse vieraillee Suomessa seuraavan kerran 3.–14.5.

Lisätietoja Helsingin tapahtumasta saa Taizén internet-sivustolta www.taizehelsinki2012.fi. Tapahtuma toteutetaan vapaaehtoisvoimin. Monenlaisiin talkootehtäviin tarvitaan lisää tekijöitä. Ota yhteyttä osoitteeseen taizehelsinki2012@gmail.com kuullaksesi lisää.

Kirjoittaja on Taizé Helsinki 2012 -tapahtuman tiedotustiimin jäsen.

Taizé Helsinki 2012 -tapahtuman informaatio- ja suunnittelutilaisuus

Maanantaina 7.5. klo 16–18 Helsingin tuomiokirkon kryptassa (Kirkkokatu 18) järjestetään kaikille pääkaupunkiseudun eri kirkkojen seurakuntalaisille, seurakuntien nuorille, työntekijöille ja vapaaehtoisille vastuunkantajille sekä kaikille asiasta kiinnostuneille suunnattu tilaisuus. Suomalaiset tapahtumajärjestäjät kertovat tästä Helsingissä pe–su 28.–30.9.2012 järjestettävästä kansainvälisestä ja ekumeenisesta tapahtumasta, johon odotetaan toista tuhatta osallistujaa etenkin Suomesta, muista Pohjoismaista, Baltian maista ja Venäjältä. Järjestäjät kertovat myös eri mahdollisuuksista olla mukana tapahtumassa osallistujana, isäntäperheenä ja talkoolaisena.

Taizén veli Stephen on tavattavissa.

Ilta päättyy klo 18 ekumeeniseen Luottamuksen rukoushetkeen, jossa lauletaan Taizé-lauluja.

Tervetuloa! Lisätietoja tapahtumakoordinaattori Hanna Kuismalta, hanna.m.kuisma@gmail.com.

*Aurinkoisin yhteistyöterveisin,
Taizé Helsinki 2012 -työryhmä*

Stipendiaattimme Karong Thanghao Kom

Kom kirjoitti palmusunnuntaina 2012:

”Paastonajan terveiset Kolkatasta. Itse asiassa haluaisin toivottaa teille ylityksellistä ja mielet avaavaa Jumalan armoa tänä palmusunnuntaina. Yhtenä tärkeimpänä esiintymispäivänään, palmusunnuntaina, Jeesus käytti ihmisten edessä Jerusalemissa aasia (jota ihmiset pitivät alhaisena ja typeränä eläimenä mutta minulle se on selvästikin kovasti työtätekevä, velvollisuudentuntoinen ja valittamaton eläin). Siinä harvinaisessa tilaisuudessa ihmiset nostivat Jeesuksen ylös ja ylistivät häntä ja Jeesus käytti aasia, tavallista eläintä sen sijaan että olisi käyttänyt kuninkaallisesti hevosta tai vaikkapa elefanttia.

Toivon, että me olemme samoin aina halukkaita ja valmiita Jumalan työhön ja suunnitelmiin omassa elämässämme. Me olemme jo temppele, jossa Jumalan henki asustaa, kuten Paavali sanoi korinttilaisille, huolimatta siitä kuinka alhaisia, heikkoja ja köyhiä me olemme. Tässä epätäydellisyydessä ja heikkoudessa me ymmärrämme tänäkin palmusunnuntaina, että me voimme olla täysiä ja hyödyllisiä ainoastaan kun Jumala on aina rakastavana kanssamme.

Joten riemuisaa palmusunnuntaita kaikille teille rakkaille ystävilleni.”

Pääsiäispäivänä Kom kirjoitti:

”Kristus on noussut ylös!!! Kristus on ylösnoussut!!! Nyt pääsiäisenä juhliessamme Kristuksen voittoa sekä fyysisen että henkisen alueen kuolemasta, toivon että Kris-

tuksen voitto ei ole vain uskonnollinen dogmi tai historiallisesti tärkeää vaan elävää todellisuutta meille jokaiselle tavalla tai toisella. Tänä pääsiäissunnuntaina Jeesuksen julistus Golgatan ristillä ”Se on täytetty” tuntuu meistä vähäiseltä, jos emme löydä siitä toivoa, iloa ja helpotusta. Pääsiäisen todella vahvistaa ja tekee tämän Jeesuksen julistuksen todelliseksi.

Itse asiassa risti ja pääsiäinen liittyvät paljon toisiinsa. Jeesuksen vihemieset aiheuttivat hänelle ristillä kipua ja kärsimystä, häpeää ja vihaa, hänen opetuslastensa pelko, häntä loppuun asti seuranneitten naisten surun kyyneleet, Jeesuksen nälkä ja jano, pappien kiista Jeesuksen messiaanisuudesta... Kaikki löysivät vastauksensa Jeesuksen julistuksesta ”Se on täytetty”.

Tänä pääsiäisenä jälleen Jeesuksen ylösnousemus vahvistaa hänen paljon opettamaansa ja harjoittamaansa RAKKAUDEN elävää esimerkkiä ja sanomaa. Jeesus lupaa jälleen kerran että meidän ei pitäisi olla yksinäisiä ja huolestuneita, kun hän ja Isä lähettävät Pyhän Hengen olemaan meille lohduttajana, ystävä ja puolustajana.

Pääsiäissunnuntai on merkityksellisempi niiden naisten tähden, joille me harvoin annamme tunnustusta uskollisuudesta ja antaumuksesta. Muistakaamme että ylösnoussut Jeesus ilmestyi ensiksi Maria Magdaleenalle ja toiselle Marialle tyhjällä haudallaan (Matteuksen mukaan), kun kaikki hänen miespuoliset opetuslapsensa olivat hajallaan pelon vuoksi. Juuri näiden nais-

ten vilpiton usko ja vakaumus pysyy ja siitä kerrotaan ikuisesti. Juuri naisten uskon ja vakaumuksen vuoksi ylösnoussut Kristus halusi ilmestyä heille.

Tämän sanoessani muistan lapsuudestani, että äidilläni oli tapana rukoilla joka päivä pienessä aitassamme, missä säilytimme vähäistä viljaamme. Joskus vierailijat huomasivat sen ja meillä lapsilla oli tapana kysellä miksi hänellä oli tapana rukoilla aitassa. Hän sanoi uskovansa että Jumala antaa elannon ja jatkaa antamista niin että hänen perheensä kestää ruuan puutteen. Se on pieni ja vähäinen asia, mutta minulle se merkitsi paljon.

Olen onnellinen että Suomessa pieni sinapin siemen kasvaa hyvin, kasvaa juuri näistä pienistä asioista, suuret asiat ovat jo kypsyneet ja ne voivat erottaa.

Pääsiäinen on myös yksinäisyyden voitto. Jeesus ilmestyi ja vieraili rakkaitten ystäviensä luona. Myös Suomessa missä on vähän ihmisiä (verrattuna Intiaan) on hyvä muistaa että vierailu toistemme luona parantaa paljon. Niinpä rakkaat ystäväni, olen hyvin onnellinen että te vieraillette toistenne luona ja myös ehkä hiihdätte yhdessä. Ystävyydellä ja vierailuilla ei ole ikärajoituksia, niinpä jatkakaa usein vierailuja niin että joku tuntee kumppanuuden ja ystävyyden ilon ja myös paikan ja ajan jakaa iloa ja kantaa taakkaa yhdessä.”

Komin aika on kulunut vanhemmistaan huolehtimisessa (Kom on perheensä ainoa naimaton poika) ja omia sairauksiaan potissa. Joulun jälkeen he matkustivat yhdessä Delhiin, missä isä oli parissa leikkauksessa. Kom kärsi Delhin kuumuuden ja saateitten

takia monia sairauksia. Vanhemmat olivat toisen kerran elämässään Manipurin, kotivaltion ulkopuolella eivätkä viihtyneet juurikaan Delhissä, vaikka asuttiin siellä työtä tekevän tyttären luona.

Koko ajan Kom on etsinyt jatko-opiskelupaikkaa Intiasta. Yliopistojen alkamiseen on aikaa muutama kuukausi ja sen ajan Kom haluaisi tehdä työtä, missä oppisi jotain uutta ajatellen heimonsa auttamista tulevaisuudessa. 1300 miljoonan asukkaan Intiassa asia ei ole kovin helppo, ei työpäikän eikä opiskelupaikan suhteen. Vanhemmat palasivat kotikylään ja Kom jäi Kolkataan odottelemaan tulevaa.

Jos ja kun Kom opiskelupaikan löytää, hän tarvitsee stipendi-apuamme ja rukousta hän tarvitsee kaiken aikaa. Se merkitsee hänelle paljon.

Komin asenne ilmenee esim näin: ”Odotan edelleen vastausta yliopistoista ja organisaatioista... ja toivon mitä tahansa ne ovatkin, että en kadottaisi sydäntäni ja toivoani. Toisinaan ymmärrän että parasta mitä voimme tehdä on tehdä parhaansa ja hyväksyä myös asia juuri sellaisena kuin se sitten on... Niin rukoukseni Jumalalle on, että olen tehnyt parhaani ja minkä voisin ja ehkä se juuri on sitä, miten Jumala näyttää minulle tien.” Kom kuuli isänsä kaatuneen kotikylään päästyään ja satuttaneen polvensa. Hän toteaa: ”Mutta olemme aina enemmän riippuvaisia Jumalasta kun tällaisia asioita tapahtuu. Joten kaikki tulee olemaan hyvin, niin toivon.”

Kirjoittaja on ivalolainen Komin yhteyshenkilö.

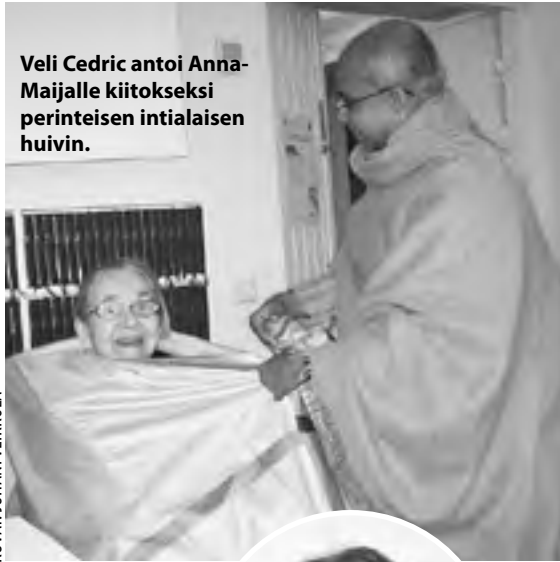
Sinapinsiemenen kevätkokouksessa puhuttiin kummilapsityöstä

Helsingin Pakilan Hyvän Paimenen kirkon eteishallissa nähtiin monia lämpimiä halauksia, kun isä Cedric Prakash oli ottamassa vastaan kokoukseen tulijoita. Cedric on monille suomalaisille tuttu ennestään, vierailut täällä monta kertaa. Hän johtaa Intiassa Gujaratin osavaltiossa ESP:n eli Education Sponsorship Programmen puitteissa tapahtuvaa toimintaa, josta hän kertoi kevätkokouksemme aluksi sen jälkeen kun Sinapinsiemenen hallituksen jäsen ja Pakilan seurakunnan pappi Satu-Elina Ansas oli toivottanut meidät tervetulleiksi ja Mikko Peura esitellyt Cedricin.

Isä Cedric totesi, että siitä on jokseenkin tarkalleen 25 vuotta, kun hän ensi kerran vieraili Suomessa vuonna 1987 Anna-Maija Rahtilan kutsumana. He olivat tutustuneet toisiinsa Taizéssa. Siitä alkoi pitkä yhteistyö kummilapsitoiminnassa, jota Sinapinsiemen ry on sittemmin hoitanut. Anna-Maijan ansiosta suomalaisilta on tullut merkittävin ulkopuolinen tuki tälle toiminnalle ja edelleenkin tulee. Cedric antoi Anna-Maijalle kiitoksena perinteisen Intialaisen huivin ja Sinapinsiemen ry:lle intialaisen kuvakudoksen.

Jesuiittaisä M.A.Urrutia (Uncle Mike) ja silloinen noviisi Cedric Prakash alkoivat vuonna 1974 järjestää adivasien eli Gujaratin alkuasukaskansojen lapsille mahdol-

Veli Cedric antoi Anna-Maijalle kiitokseksi perinteisen intialaisen huivin.

KUVAT: JUHANI VEIKKOLA

Pastori Matti Kristola hoitelee Sinapinsiemenen kummisihteerinä yhteyksiä Intiaan ja suomalaisiin kummeihin.

lisuuksia koulutukseen. He perustivat alkuun sisäoppilaitoksena toimivan poikakoulun. Niitä perustettiin vähitellen lisää, ja työtökkin saivat mahdollisuuden.

Nyt näitä ”chhatralayoja” Gujaratin alueella 150 ja niissä opiskelee noin 40 000 lasta. Oppilaat saavat koulussa majoituksen ja ateriat, mikä merkitsee köyhille lapsille paljon. Yli puolet oppilaista on nyky-

Kevätseminaarissa Pakilan Hyvän Paimenen kirkolla oli viitisenkymmentä osanottajaa

ka syyttää rakkauden liekkiä koko maailmassa.

Oppilaan vuotuiset kustannukset ovat 750–800 euroa eli n. 2 euroa päivää. Noin kolmannes näistä tulee valtion tukena, kolmanneksen maksavat tukijat eli kummit, ja kolmanneksen perheet itse, jos pystyvät. Usein tätäkin osuutta joudutaan kattamaan lahjoittajien varoilla. Viime vuosina Gujaratisissa on ollut fundamentalistihindujen hallitus, joka on suhtautunut nihkeästi kristillisten koulujen tukemiseen. Kustannukset ovat viime vuosina myös nousseet. Olisi hyvä, jos lahjoittajat voisivat maksaa 250 euroa, mutta toistaiseksi on sovittu, että tämän vuoden kummimaksu on edelleen 200 euroa lapselta.

Aluksi kun perheet eivät olleet tottuneet koulutukseen, oli vaikea saada niitä antamaan lapsiaan kouluihin. Nyt kun toinen polvi on jo menossa, tulijoita on enemmän kuin pystytään ottamaan vastaan. Täytyy suorittaa valintaa. Keskeinen kriteeri on silloin se, onko lapsella muita mahdollisuuksia. Kaikkein köyhimpienkin pitää päästä osallisiksi koulutuksesta. Tärkeä näkökohta on myös se, että koulutus auttaa koko sitä kyläyhteisöä, josta lapsi tulee. Monet koulunsa päättäneet ovat jatkaneet opiskelua opettajiksi, juristeiksi, teknikoiksi ja insinööreiksi. Silloinkin kun he jäävät omaan kylään, he luovat ilmapiirin, joka vahvistaa koko kylää.

Lisäresursseja tarvittaisiin sekä paikallisella tasolla henkilökuntaan että rahoit-

Kokouksessa esiteltiin Ukinrannan tuleva isäntäpari Leena ja Jarmo Rautiainen, jotka siirtyvät Ukinrantaan joskus kesällä.

ään tyttöjä, joiden asema yhteiskunnassa on ollut heikko. Chhatralayat pyrkivät antamaan kokonaisvaltaisen ja lapsia tasapuolisesti kohtelevan kasvatuksen. Lukeamisen, kirjoittamisen ja laskennon ohella annetaan paljon painoa liikunnalle sekä myös evankeliumiin perustuville arvoille, joita opettaessa on helppo liittyä myös Intian perustuslain arvomaailmaan. Lapsista suurin osa tulee ei-kristityistä kodeista, mutta heillekin koulu tarjoaa mahdollisuuden hengelliseen kasvuun. Ohjelman uudessa logossa on kuvattu lasten piiri, jo-

tukseen. Meidän osuutemme pienenä yhdistyksenä on melkoinen, mutta eiköhän se Suomessakin voitaisi sopivalla satsauksella tiedottamiseen vaikka kaksinkertais- taakin, miettii toimittaja.

Cedriciltä kyseltiin myös Sinapinsiemenen aikaisemmasta intialaisesta stipendiaatista Bushpasta. Hän on nyt USA:ssa opettamassa, mutta käy joka vuosi kotiseudullaan ja auttaa ihmisoikeuskysymyksissä. Aulikki Kallioniemi kertoi lyhyesti nykyisen stipendiaattimme Karong Thanghao Komin tilanteesta. Hän haluaisi jatkaa teologisia opintojaan eteenpäin, mutta tällä hetkellä hänen on löydettävä joksikin aikaa töitä, jolla hän voi elättää itsensä. Tästä enemmän toisaalla.

Ruoka- ja kahvitaun jälkeen pidetyn Sinapinsiemenen vuosikokouksen aluksi esiteltiin Ukinrannan tuleva isäntäpari, Leena ja Jarmo Rautiainen. He siirtyvät Ukinrantaan joskus kesällä. Heinojen sopimus on voimassa toukokuun loppuun saakka. Heidän lähtönsä Suomen Lähetysseuran työhön Malawiin viivästyy kuitenkin siellä vallitsevan epävarman tilanteen vuoksi.

Vuosikokouksessa hyväksyttiin yhdistyksen toimintakertomus ja tilit. Yhdistyksellä on tällä hetkellä 346 jäsentä, kun jäsenluettelosta on karsittu ne, jotka eivät ole monena viime vuonna maksaneet jäsenmaksua. Yhdistyksen toiminta on suuressa määrin keskittynyt Kangasalan Ukinrantaan. Hiljaisuuden retriittejä siellä pidettiin vain yksi, Tulisijaviikonloppuja järjestettiin kolme ja Mystikkoviikonloppuja kaksi. Viimeksi mainitut kokosivat runsaasti väkeä. Tämän lisäksi Ukinrannassa toteutui nuorten aikuisten pyhiinvaellus, juhan-

nustapaaminen, perheiden ”paratiisiviikko”, Grandchamp-yhteisössä käyneiden tapaaminen, Assisin matkalaisten tapaaminen sekä Jeesuksen pikkusisarten retriitti kehitysvammaisille nuorille. Ukinrannassa vieraili myös monenlaisia ryhmiä sekä yksityishenkilöitä. Vieraskirjaan on viime vuodelta kertynyt lähes 700 nimeä, mutta kaikki eivät ole siihen nimeään kirjoittaneet. Huomiota kiinnitettiin siihen, että kolme merkittävää tapahtumaa peruuntui osanottajien puutteessa. Erityisesti talkoopäiviin kaivattaisiin mukaan yhdistyksen jäseniä.

Kansainvälinen yhteistyö Intian kummilapsien sekä stipendiaatin tukemiseksi on ollut merkittävä osa yhdistyksen toimintaa. Kummirekisterissä oli 200 lahjoittajaa ja lahjoituksia kertyi tilikaute- na 36403,19 euroa ja stipendiaatti Karong Thanghao Komin teologian opintojen tukemiseen 2065 euroa. Kom oli valmistuttuaan Ukinrannan vieraana ja talkoolaisena kesällä useamman viikon ajan.

Yhdistyksen tilinpäätös näytti viime vuonna 8138,27 euron alijäämää. Suurimaksi syyksi tähän todettiin kirjamyynnin vähentyminen kun yhdistyksen nettikirjakauppa oli pitkän aikaa toimimatta. Myös kolehtien ja lahjoitusten kautta yhdistykselle tuleva tuki väheni. Yhdistyksen oma pääoma on 53528,49 euroa.

Kokousväkeä keskustelutti se, mitkä ovat niitä keskeisiä asioita, joita varten Sinapinsiemen on olemassa. Sen tulevaisuuden kannalta on ratkaisevaa, löytääkö nykyinen nuori polvi sen omaksi järjestökseen, josta se haluaa ottaa vastuun.

KUVAT: ANNE TERVAHAUTA

Tervetuloa Ukinrantaan!

SINAPINSIEMENEN TULISIJA UKINRANNASSA

Ruutanantie 10, 36200 Kangasala
045 266 0570 (varmimmin ti-pe klo 10-11),
ukinranta@sinapinsiemen.fi

KEVÄTTALKOISIIN 19.-20.5.

toivomme mahdollisimman monia Sinapinsiemenen jäseniä ja muita Ukinrannan ystäviä, vanhoja ja nuoria!

”Ora et labora”. Yhdessä työtä tehden ja hiljentyen panemme tämän yhteisen ”tulisijamme” kesäkuuntoon.

Tule päiväksi tai kahdeksi. Yöpymispaikkoja on rajoitetusti. Hinta 10 e / vrk omin lakanoin tai makuupussein (la-su).

Ilmoittaudu sähköpostilla tai puhelimitse 15.5. mennessä!

KESÄN JA SYKSYN OHJELMASTA

ks. Ukinrannan nettisivuilta
<http://ukinranta.wordpress.com/about/>
tai Sinapinsiemen ry:n nettisivuilta
<http://www.sinapinsiemen.fi/>

Sinapinsiemen ry

Sinapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalla lähimmäisenrakkaudella. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle koulutus- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Ukinranta

Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n ”tulisija”, yhdistyksen ja sen jäsenten koti. Se sijaitsee Kangasalan keskustassa, vajaa 20 km Tamperreelta. Tässä Suomen Lähetysseuran omistamassa talossa vaalitaan Kaarinassa 25 vuotta toimineen Morbackan yhteisön henkeä. Hengellisessä elämässämme olemme saaneet vaikutteita Taizén ekumeeniselta yhteisöltä sekä fransiskaanisesta elämäntavasta.

Sinapinsiemenin hallitus määritteli kokouksessaan 17.9.2009 Ukinrannalle neljä ajatusta toimintaideaksi.

- 1) Luostarielämään perustuvat säännölliset rukoushetket
- 2) Avoimuus yhteiselämälle
- 3) Ekologisen elämäntavan edistäminen ja vaaliminen ja 4) Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n tulisija levolle, yhteydelle ja hiljaisuudelle.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian

Gujaratissa toimivan Education Sponsorship Programmen kanssa. Kummilapsi voi tukea sikkäläisen alkuperäisväestön eli Adivasiensien lapsia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämässä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutuskustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehitysmaiden köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Tämänhetkinen stipendiaatti on Intian Manipurin osavaltiosta kotoisin oleva Karong Thanghao Kom.

Jäsenetuja

Yhdistyksen jäsenet saavat neljä kertaa vuodessa ilmestyvän Sinapinsiemen-lehden, joka on yhdistyksen keskustelufoorumi.

Lisäksi jäsenet voivat osallistua Ukinrannan toimintaan kauniin Ukkijärven rannalla Kangasalla, missä on mahdollisuus avoimuuden, fransiskaanisien ilon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkille sekä yhteisölliseen elämään ja vastuun kantamiseen. Siellä voi myös yhdessä muiden kanssa etsiä yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisuutta. Siellä järjestetään retiriitti- ja talkooviikonloppuja. Ukinrannassa on myös Sinapinsiemen ry:n kirjamyymälä.

Yhdistyksessä on noin 400 jäsentä. Morbackan toiminnan loppumisen jälkeen Ukinrannan toiminta etsii yhä uusia toimintamuotoja. Tarvitsemme siihen myös uusien jäsenien tukea ja osallisuutta. Olet tervetullut mukaan toimintaamme.

Sinapinsiemen ry:n jäsenmaksu v. 2011 on 25€, opiskelijat 10€, tili 800017-843759, viite 95442.

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme www.sinapinsiemen.fi sekä

Ukinrannan blogista <http://ukinranta.wordpress.com/>.

Sinapinsiemen

Julkaisija:

Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Vastaava toimittaja:

Juhani Veikkola
Kivipadontie 6 C 19
00640 HELSINKI
Puh. 050-556 0083
Sähköp. juhani.veikkola@elisanet.fi

Taitto:

Anne Tervahauta / Kuvitella
www.kuvitella.net

Tilaukset ja

osoitteenmuutokset:

Timo Ruotsalainen
Jäkärilantie 8 C 15
00940 HELSINKI
Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi
Puh. 050-571 3223

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:

Kopio Niini Oy, Helsinki 2012
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Sinapinsiemen ry
Timo Ruotsalainen
Jäkärälantie 8 C 15
00940 HELSINKI

ISSN 1239 5889